

relser (234.176 kr. blot for én af de tusinder af klienter, der vil føre til fradrag). Det havde man gjort for at ramme den pågældende klient, men fortiet det i min sag, hvor det modstående fradrag skulle have opnået.

I det hele taget er noget af det mest modbydelige i myndighedernes ondskab uden grænser, at de har overfaldet hundredvis af miné klienter. Ene og alene fordi det skulle bidrage til at slagte mig. De meneskelige omkostninger har været umådelige ved denne nederdrægtige gidselmaltraktering. Men Danmark i dag er ikke så nær afgrunden, som det ville have været uden fremskridtsbevægelsen.

Og når de gamle partier må give op den dag, de ikke kan låne mere i udlandet, står fremskridtspartiet parat med de helt præcise og gennemarbejdede løsninger til at genrejse landet og undgå de værste sociale katastrofer.

Derfor har det hele været den enorme pris værd.

Mogens Glistrup

2. Den 4. september 1978 begyndte anklageren at føre sine såkaldte beviser mod Glistrup i østre landsret.

I væsentligt mere end 200 heldagsretsmøder fortsatte han med ensidigt og ganske, som det faldt ham belejligt, at sværte Glistrup til med alskens løgnehistorier.

Den 18. august 1980 erklærede han omsider, at nu havde han ikke mere på lager.

Straks var Glistrup klar med sine modbeviser.

I de 9 år, 6 måneder og 19 dage, hetzen mod ham var foregået, havde han ikke haft mulighed for at få fremført sine egne synspunkter og beviser.

Men nu skulle det være.

Retsformanden læner sig over mod forsvarerne og spørger, hvad de har af beviser. Han får at vide, at de absolut ingen beviser har, og det var han nu nok forberedt på efter det indbyrdes kissemisseri, der i de forløbne år havde været imellem fagjuristerne, og efter at forsvarerne så at sige ikke havde åbnet deres munde igennem de to år.

Men omsider kom der nu to fornuftige ord fra forsvaret: »Spørg Glistrup«.

Og det tør nok siges, at Glistrup havde medbragt bevismateriale liggende i stabler på bordet foran sig.

Retsformanden blev så perpleks herover, at han bestemte, at sagen skulle udsættes i to dage til procedure om, hvorvidt Glistrups bevismateriale overhovedet måtte komme frem.

Da de to dage var gået, havde anklageren det ikke let. Han havde i mellemtiden læst sin retsplejelov, som har to helt klare regler for denne situation.

Dels i § 870, der siger, at når anklageren er færdig med sine beviser, er det tiltaltes tur til at føre bevis. Dels i § 880, som fastslår, at beviser, der haves tilstede i retten, aldrig kan nægtes ført.

Det blev derfor en æggedans fra anklagerens side, da han skulle hindre, at andet end hans eget materiale måtte bruges i sagen. Indtil retsformanden skar igennem og faktisk tvang anklageren til at nedlægge en påstand om, at der overhovedet ikke måtte komme noget bevismateriale frem fra Glistrups side.

Og overensstemmende med denne af retten fremtvungne påstand afsagde retten så kendelse den 25. august 1980 om, at sagen alene skulle procederes og afgøres på grundlag af det bevismateriale, som det offentlige havde fremskaffet igennem de forløbne over 9½ år.

Startskuddet til indsamlingen heraf kom mindre end et kvarter efter afslutningen af den Focusudsendelse, der satte skel ved sine 114 sekunders demaskering af gammelparternes skattehykleri. Daværende finansminister Poul Møller ringede til Berlingske Tiden, hvis søndagsforside næste dag femspaltet forkyndte, at Poul Møller ville »klage over TV-time i skattesnyd«. Og mandag den 1. februar 1971 gav han ordren om, at Glistrup personligt skulle forfølges.

Der var bare det ved det, at Glistrups forhold i forvejen i alle detaljer var skattemyndighederne bekendt, så deres øverste embedsmandschef måtte udstede ug-erklæring om, at Glistrups foretagender i enhver henseende var legale.

Men det samlede politikerpres var for stærkt.

Man gennemrodede derfor på ny Glistrups forhold. Men igen og igen måtte man konstatere, at fakta uomtvisteligt viste, at alt var i orden.